

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa

*"Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 3/2014

PAIMENIA SEURAKUNNILLE

✍ JUHANA POHJOLA

Lähetysshiippakunnan ensimmäinen pappisvihkimys on pidetty. Risto-piispan käten alta molemmilla kotimaisilla kielillä veisanneen juhlakansan keskellä lähetettiin neljä miestä hoitamaan paimenvirkkaa. Vihkimyksessä oli läsnä myös ulkomaalaisia vieraita konkretisoimassa uskon yhteyttä ja jakamassa yhteistä iloa. Päälimmäinen tunne oli syvä kiitollisuus siitä, että meillä on seurakunnat, jotka ovat kutsuneet vihityt ja sitoutuneet kantamaan paimenistaan huolta. Meille on myös annettu Lähetysshiippakunta, jonka kautta vihkimykset ja vihittävien kaitsenta voivat toteutua. Suuri ilo oli tietenkin myös näistä neljästä, jotka Missionsprovinssissa aikaisemmin vihittyjemme pastoreiden tavoin olivat valmiit vastaanottamaan Kristuksen ikeen kannettavaksi. Kaulaan laskettu punainen stola onkin Pyhän Hengen ja marttyyriuden väri. Virka on annettu vain sitä varten, että Pyhä Henki saisi jakaa Kristuksen ristin lahjat seurakunnalle. Punainen ies kehottaa uskollisuuteen loppuun asti, mutta myös muistuttaa viran antajan uskollisuudesta lopunkin jälkeen.

Olemme edelleen siinä etuoikeutetussa tilanteessa, että monet lahjakkaat miehet haluavat tulla Lähetysshiippakunnassa ordinoiduksi ja seurakuntiimme töihin. Tulijoita olisi enemmän, mitä me pystymme vastaanottamaan työhön. Samaan aikaan monissa kirkkokunnissa kamppaillaan pappispulan kourissa. Halukkaita tulijoita pappisseminaareihin, seurakuntiin ja lähetysskentille ei vain löydy riittävästi. Uudelleen onkin nähtävä raamatullinen totuus ja rukouskehoitus, että jokainen työmies elopellolla on Herran hyvä rukousvastaus (Mt.9:37).

Vihkimyksellä on myös hintansa. Vihittävien kohdalla se merkitsee, että

ovat Suomen ev.lut. kirkossa pamahtavat kaikkialla kiinni. Lähetysjärjestöissä ei liioin ole ollut kiinnostusta Lähetysshiippakunnassa vihittyjä pappeja kohtaan. Tulevaisuuden hengellisen työn vaihtoehdot ovat siten hyvin rajatut. Lähetysshiippakunnassa vihkimys merkitseekin vastuunottamista vihityistä, jotka panevat koko elämänsä peliin seurakuntien hyväksi. Tämä vastuunotto sisältää sekä hengellisen että työsuhteeseen tulevien kohdalla myös taloudellisen puolen. Lähetysshiippakunta lähettää vihityt Jumalan valtakunnan työhön. Elämme monessa mielessä lähetysskentällä. Jokainen vihitty toimiikin lähetyssaarnaaja. Heidät on lähetetty perustamaan ja rakentamaan uusia seurakuntia. Ei ole lähtijää ilman lähettäjiä, ei ole paimenta ilman laumaa. Jos joku haluaa tukea lähetystyötä maallistuneessa lännessä, niin nyt olisi lähtijöitä tarjolla!

Samaan aikaan kun iloitsemme uusista vihittäivistä, Suomen ev.lut. kirkon tuomiokapituleissa mietitään, mitä tehdä niille ev.lut. kirkon papeille, jotka ovat käyneet toimittamassa messuja Lähetysshiippakunnan seurakunnissa. Tällä hetkellä 15 pappia tutkitaan mahdollisia kurinpitotoimia varten. Jotkut heistä saivat jo varoituksen. Kun katsoo mistä erilaisista yhteyksistä Suomen ev.lut. kirkon pappeja löytyy alkaen sateenkaarimesuista ja salaseuroista, voi vaan kysyä onko seurakunnissamme saarnanneiden pappien toiminta todella ev.lut. kirkon uskoa vastaan ja järjestykselle vaaraksi. Niille nuorille teologeille, jotka halusivat tulla ev.lut. kirkon palvelukseen, on etuovi ollut suljettu jo aikaa sitten. Nyt myös niille, jotka ovat sisällä, ollaan raottamassa takaovea. Moni työmme ystäväpappi miettii uskaltaako enää vierailla saarnamatkalla seurakunnissamme. Mo-

nissa järjestöissä pohditaan uskaltaako kutsua Lähetysshiippakunnan pappeja puhujavieraiksi. Lähetysshiippakuntaa pyritään näin kirkollisesti eristämään. Kokemus kuitenkin osoittaa, että pelottelun vallalla ei saada mitään kestävää aikaan.

Kun Pyhä Henki vuodatettiin apostolien ylle, pelon henki kaikkosi. Suljetut ovet avautuivat. Annettiin uusi rohkeus todistaa Ylösnousseesta Herrasta. Tätä Pyhän Hengen sanan kautta vaikuttamaa uudistusta ja rohkaisua me kaikki tarvitsemme. Sillä Kristuksella ei ole lahjat meidän osaltamme loppuneet. Hän on luvannut antaa kaiken, mitä me tarvitsemme hänen työhönsä. Myöskin paimenet laumalle!

Hän, joka on astunut alas, on se, joka myös astui ylös, kaikkia taivaita ylemmäksi, täyttääkseen kaikki. Ja hän antoi muutamit apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelisteiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen (Ef.4)

HELATORSTAIN PAPPISVIHKIMYS TURUSSA: TAIVAASEEN ASTUNUT KRISTUS JAKAA LAHJOJAAN

✍ ESKO MURTO

📷 TOMAS GARAIŠI

Lähes kolmesataa kirkkovierasta ympäri Suomea saapui helatorstaina 29.5. Turkuun osallistua seen Betel-kirkossa järjestettyyn pappisvihkimykseen. Lähetyshiippakunnan piispa Risto Soramiehen toimittamassa vihkimyksessä siunattiin apostolisen tavon mukaan kätten päällepanon ja rukouksen kautta seurakuntien palvelukseen neljä miestä: Otto Granlund, Marko Kailasmaa, Antti Leinonen ja Samuli Siikavirta.

-Jeesus Kristus on noussut korkeuteen, ja jakaa nyt lahjojaan, piispa Soramies totesi päivän epistolatekstiä käsittelevässä saarnassaan.

-Tällä kertaa näissä lahjoissa ei ole kyse kyvyistä tai armolahjoista, vaan ihmisistä – seurakuntien pastoreista.

Piispa Soramies totesi, että tänä aikana monet uskovat ovat vaarassa eksyä. Monet saarnaajat saarnaavat omia ajatuksiaan, ja profeetat profetoivat ajan hengen mukaan.

-Teidät pastorit asetetaan nyt yksinkertaiseen tehtävään, toimimaan Jumalan suokappaleina. Ei julistamaan omia käsityksiänne, vaan Jumalan sanaa,

piispa muistutti.

-Sanan julistamisen kautta Jumala tekee suurimman ihmeensä – hän herättää eloon hengellisesti kuolleet.

Samalla piispa kannusti seurakuntalaisia rukoilemaan sielunpaimentensa puolesta.

-Rukoilkaa, että paimenillamme olisi profeetallista silmää, evankelistan selkeyttä, taitoa opettaa ja paimenen sydän.

-Paimenen tulee tuntea Jumalan sanasta nouseva oikea, terve oppi. Mutta hänen täytyy osata myös jakaa sanaa oikein, sen mukaan mitä ihminen kulloinkin erityisesti tarvitsee.

SEURAKUNTIA PALVELEMAAN

Tuore pastori Samuli Siikavirta saattaa kesän aikana opintonsa Cambridgen yliopistossa päätökseen, ennen viranhoidon aloittamista Markuksen seurakunnassa syksyllä 2014.

-Odotan innolla seurakuntalaisiin tutustumista, Samuli kertoo.

-Englannissa saatujen kokemusten myötä olen oppinut arvostamaan Lähetyshiippakunnan seurakuntien elämään

liittyvää yhteisöllisyyden tavoittelua. Se on seurakunnan oman hyvinvoinnin ja myös tavoittavan työn kannalta tärkeää.

Vihkimysjärjestelyissä oli mukana suuri joukko vastuunkantajia Turussa toimivista S:t Gabriels församlingesta ja Pyhän Paavalin luterilaisesta seurakunnasta. Yksi vastuunkantajista on Gabrielin seurakuntalainen Sanni Nurmi.

-Tällaisen kautta saadaan uusia paimenia seurakunnille. Se motivoi, kaikki haluavat kantaa kortensa kekoon tässä työssä, Sanni kertoo.

-Uusien pastorien kautta mahdollistuu myös seurakuntien aloittaminen toisilla paikkakunnilla, ja se kannattaa.

Vihittävistä Antti Leinonen lähtee palvelemaan seurakuntia Rovaniemellä ja Sodankylässä, Marko Kailasmaa toimii oman toimensa ohessa Lohjalle rakennettavan seurakunnan parissa ja Otto Granlund ottaa vastuulleen Turussa toimivan ruotsinkielisen seurakunnan. Helatorstain vihkimys on ensimmäinen vuonna 2013 perustetun Lähetyshiippakunnan piirissä toimitettu pappisvihkimys.

Sisällys 3/2014

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutisia
- 4 Astui ylös korkeuteen... Antoi lahjoja ihmiselle
- 6 Haastattelu: Perhe uudella ovella
- 8 Lähtekää rauhassa ja palvelkaa Herraa iloiten
- 9 Miksi liittyisin Lähetyshiippakunnan seurakunnan jäseneksi

- 10 Luterilainen kirkko kenguruuden maassa
- 11 Levyarvostelu: Aito - Repaleinen ja risa
- 12 Anden föder kyrkan
- 13 Avlönat prästuppdrag i Jakobstad och Vasa
- 14 Lampun valossa: Seitsemän seurakuntaa opettaa meitä
- 15 Hartaus
- 16 Kotia rakentamassa - Pekka ja Laura Luoma

ASTUI YLÖS KORKEUTEEN... ANTOI LAHJOJA IHMISILLE

≡ HANNU MIKKONEN

Olemme saaneet viettää pääsiäisaikaa. Tämä kirkkovuoden suurin juhlijakso päättyy varsinaisesti helatorstaihin, Kristuksen taivaaseenastumisen juhlapäivään. Kun meiltä kristityiltä kysytään, miksi joulua vietetään; miksi Jeesus syntyi ihmiseksi, niin osaamme melko sujuvasti vastata. Hiljaiseen viikkoon ja pääsiäiseen liittyviin kysymyksiin on vieläkin helpompi antaa vastaus. Mutta miksi Jeesus nousi ylös taivaisiin?

KIRJOITUKSET TÄYTTYIVÄT

Herra Jeesus täytti Jumalan tahdon ja Hänen pyhän lakinsa joka kohdassa ja täydellisesti. Tämä koskee Herran maanpäällisen elämän kaikkia vaiheita aina sikiämisestä taivaaseenastumiseen! Kristuksen taivaaseenastuminen ei ole vain kuolleista nousemisen jatke, vaan tärkeä ja välttämätön pelastushistoriallinen tapahtuma.

Evangelistat Markus ja Luukas kertovat Herramme taivaaseenastumisesta; Luukas evankeliuminsa lopuksi ja sitten Apostolien tekojen aluksi perusteellisemmin. Voimme sanoa kootusti seuraavaa Kristuksen taivaaseenastumisesta. 1) Herra Jeesus opetti opetuslapsiaan valtakunnastaan, käski saarnata evankeliumia ja rohkaisi heitä Pyhän Hengen tulemisella. 2) Jeesus siunasi opetuslapsiaan. 3) Siunatessaan omiaan Jeesus nousi ylös taivaaseen ja opetuslapset kumarsivat Häntä. 4) Jeesus otettiin taivaaseen ja Hän istui Isän oikealle puolelle. 5) Opetuslapset saivat varmuuden Herran paluusta, palasivat Jerusalemiin ja iloitsivat.

Kristus täytti Vanhan testamentin profetiat taivaaseenastumisestaan. Tällaisia profeetallisia kohtia ovat useat psalmit, mm. Ps. 2:7; 47:6; 110:1–3 sekä Dan. 7:13–14. Näille teksteille on hyvät, alkutekstiin liittyvät perustelut Messiaan paluusta ja erityisesti se, että valtaosaa kohdista lainataan Ut:ssa liittyen juuri Kristuksen taivaaseenastumiseen ja Isän oikealle puolelle istuutumi-

seen (Matt. 26:64; Ef. 4:8; Hepr. 1:3, 5, 13; 5:5). Herramme taivaaseenastuminen ei siis jää Hänen ristinsä ja tyhjän hautansa varjoon, vaan on ennustettu jo Vt:n kirjoituksissa aivan kuten kaikki Hänen sovitus- ja lunastustyönsä teot.

KAIKKIALLA LÄSNÄOLEVA KRISTUS

Uudessa testamentissa Kristuksen taivaaseenastumiseen liittyy erityisesti kaksi suurta asiaa. Ensinnäkin Isä on korottanut Poikansa oikealle puolelleen kaikkia muita korkeammalle, koska Poika on ollut loppuun saakka uskollinen ja saattanut päätökseen Jumalan pelastussuunnitelman ihmisruumiissaan, elämässään, kärsimisessään, kuolemassaan ja ylösnousemisessaan (esim. Fil. 2). Toiseksi, ja edelliseen liittyen, Kristus hallitsee nyt koko maailmankaikkeutta ja erityisesti Kirkkoaan. Maailmankaikkeutta Hän hallitsee vielä salustiti. Kirkkoaan Hän ei hallitse salatusti, mutta kylläkin ristiin eli alhaisuuteen kätkeytyneenä. Ilman uskoa tätä Kristuksen seurakunnan päänä olemista ei tosin voida käsittää (mm. Ef. 1).

Useat kristityt surevat sitä, ettei Jeesus ole nyt heidän kanssaan, koska Hän on taivaassa. Ehkä joku ajattelee, että kyllä niillä apostoleilla oli helpompaa! Tämä ei kuitenkaan ole totta. Ennen kuolleista herättämistään, Kristus oli alentanut itsensä silläkin tavalla, että Hän suostui ajan ja paikan rajoituksiin. Hän ei siis liikkunut ajan ulkopuolella ja esiintynyt monessa eri paikassa yhtä aikaa. Koska Hän on ihminen ja Jumala, Hän olisi halutessaan voinut tehdä niin. Mutta tämä itsensä alentaminen ja täyden ihmiselämän eläminen kuului Jumalan pelastussuunnitelmaan. Nyt tilanne on toinen; taivaaseenastunut Kristus Jeesus, Jumala ja ihminen, on kaikkialla läsnä: Häntä eivät sido ajan ja paikan rajoitukset. Myös Kristuksen inhimillinen luonto osallistuu Hänen valtansa ja voimansa täyteen harjoittamiseen.

Edellisestä voi käyttää vertausta

Joosefista, joka hallitsi Egyptiä faaraon oikeana kätenä. Isä Jumala on asettanut Poikansa oikealle puolelleen ja hallitsee nyt Hänen kauttaan kaikkea maan päällä. Kuten Joosef hallitsi käytännössä koko Egyptiä faaraon puolesta, niin jumal-ihminen Kristus Jeesus on nyt itsevaltiias ja kaiken Herra.

Voimmekin sanoa, että Kristuksen taivaaseenastumisen merkitys on, että Hän on kaikkialla läsnä ja hallitsee kaikkea. Edesmennyt luterilainen piispa Bo Giertz sanoi tätä seuraavasti:

Taivaaseenastuminen merkitsee yhtä maailmanhistorian virstanpylvästä. Kristus asettuu Isän oikealle puolelle. Hän omaksuu taas jumallallisten ominaisuuksiensa täyteen. Nyt hän on kaikkialla läsnä oleva Vapahtaja, ja siksi hän voi ulottaa pelastavan läsnäolonsa kaikkialle maailmaan. Hän johtaa kirkkoaan ja on antanut todistajilleen voiman todistaa hänestä "Jerusalemmissä, koko Juudeassa ja Samariassa ja maan ääriin saakka". Se, mitä tapahtui tuona päivänä Öljymäellä lähellä Betaniaa, on syy siihen, että me voimme tänään tuntea Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen, rukoilla häntä ja kuulua hänelle.

(Minä olen teidän kanssanne. Päivittäistekstit adventista helluntaihin. Suom. P. Palmu. Helsinki 2006: Kustannut Oy Arkki. s. 331)

KIRKOSSAAN LÄSNÄOLEVA KRISTUS; MINULLE LÄSNÄOLEVA KRISTUS

Kristus on läsnä rajatusti eli Kirkossaan. Tämä ei kuitenkaan merkitse samanlaista itsensä alentamista ja rajoittamista kuin ennen Hänen haudasta nousemistaan. Kristus hallitsee maailmankaikkeuttaan erityisesti oman kansansa eli Kirkkonsa hyväksi. Aivan kuten pää pitää huolen ruumiista, pitää Kristus huolen sisaristaan ja veljistään. Tässäkin Joosef on meille esikuvana, sillä Joosefin Egyptin hallinnan kautta

Jumalan vanhan liiton kansa, se kansa josta Kristus oli syntynyt, varjeltui ja säilyi. Kristus on näin ”uusi Joosef” joka varjelee ja siunaa uuden liiton kansansa, jotta se pääsee kerran tämän maailman erämaan läpi taivaan luvattuun maahan. Tälle huolenpidolle Hän on meidän kristittyjen omantunnon rauhan ja levollisen uskon tähden asettanut tietyt raamit. Ihmisen uskon ja pelastuksen tähden ei nimittäin riitä se, että Jeesus on kaiken hallitsija, Herra, vaan Hänen täytyy olla MINUN Herrani. Seurakunnan tulee olla varma siitä, missä Jeesus on kohdattavissa, jotta Hänet voidaan tuntea henkilökohtaisena Herrana ja Vapahtajana. Efesolaiskirjeen neljäs luku on tästä suurenmoinen osoitus. Kyseisessä luvussa apostoli kirjoittaa siitä, mikä merkitys Kristuksen taivaaseenastumisella on seurakunnalle ja yksittäiselle kristitylle. Hän lainaa psalmeja 68, jossa puhutaan ”lahjojen antamisesta” tai ”ihmisten lahjaksi saamisesta”. Efesolaiskirjeen neljännen luvun mukaan nämä lahjat ovat seurakunnalle annetut ”apostolit, profeetat, evankelistat, paimenet ja opettajat”. Syykin on selvä. Että seurakunta olisi täysin valmis palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen. Samanlaisissa teemoissa liikutaan, kun luemme kohtaa 1. Kor. 12:27–28.

Herra Jeesus lupasi ennen kuolemaansa lähettää Pyhän Henkensä Isän luota heille. Hän toisti tämän lupauksensa vielä ennen taivaaseenastumistaan. Ensimmäisenä kristillisenä helluntaina Jeesuksen lupaus toteutui ja evankeliumi alkoi leviämään Jerusalemistä ”maailman ääriin”. Evankeliumin kuuluttajina olivat ensisijaisesti Kristuksen taivaaseenastumisen silminnäkijätodistajat eli apostolit, paimenviran hoitajat. He olivat juuri näitä ”lahjoja”, joista efesolaiskirjeessä kirjoitetaan. Kirkossaan Kristus onkin läsnä juuri paimenviran jakaman evankeliumin saarnan ja pyhien salaisuuksien eli sakramenttien kautta (esim. 1. Kor. 4). Matteuksen evankeliumissa tämä havainnollistuu siten, että Herra Jeesus sanoo ennen ns. kaste- ja lähetyskäskyään: ”Minulle on annettu kaikki valta...”, ja lopuksi: ”Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun saakka.” Mitä olikaan välissä? Kristillinen kaste ja kaiken sen säilyttämään opettaminen, mitä Herra on apostoleilleen opettanut! Näin Matteuksen evankeliumin loppu oikein

alleviivaa sitä, missä ja miten Kaikkivaltias Jeesus on omiensa kanssa aina.

Kristus astui ylös taivaisiin, istui Isän oikealle puolelle ja lähetti Pyhän Henkensä. Pyhä Henki lähetti apostolit ja koko Kirkon saarnaamaan evankeliumia, kastamaan ja opettamaan, jotta syntyisi seurakuntia, joissa Jeesus saa kohdata syntisiä ihmisiä ja olla heidän Herransa, minun ja sinun Herra.

HELATORSTAI JA TUOMIOSUNNUNTAI KUULUVAT YHTEEN

Kristuksen taivaaseenastumisen näkivät vain Hänen apostolinsa. Heille annettiin myös lupaus siitä, että Hän tulee samalla tavalla takaisin. Näin helatorstai ja tuomiosunnuntai liittyvät yhteen; kuuluvat samaan apostoliseen evankeliumiin ja uskoon. Kristus on taiva-

seenastuttuaan omiensa kanssa *jo nyt* joka paikassa tässä maailmassa. Hänen läsnäolonsa ei ole rajoittunutta, vaan universaalialia. Hän on todella *jo nyt* kuningasten Kuningas, mutta Hänen kuninkuutensa ei vielä ole näkyvää, muuten kuin Hänen seurakuntansa silmissä. Hän ei vielä ole tullut takaisin, vaan Kristuksen kirkko odottaa Herraansa. Kun Hän tulee, ei Hän tule salaisesti vaan näkyvästi ja julkisesti: Kaikkien silmät saavat nähdä Hänet (Ilm. 1). Ja silti *jo nyt* Hän saapuu luoksemme jokaisessa jumalanpalveluksessa, kun laulamme ”siunattu olkoon Hän, joka tulee Herran nimeen.” Näin jokaisessa messussa elämme uskossa paitsi apostolien todistamaa Herramme taivaaseenastumista, myös sitä päivää, jolloin Hän näkyvästi ottaa kaiken vallan ja kuninkuuden. Amen! Tule, Herra Jeesus!

PERHE UUDELLA OVELLA

📷 JANI-MATTI YLILEHTO

Kai me ollaan sellaisia perustyyppisiä. Vähän joka paikassa mukana.

Näin Anna ja Antti Leinonen kuvaavat omaa rooliaan seurakuntalaisina. Mieluusti Leinokset osallistuisivat seurakunnan viikkotoimintaan enemmänkin, mutta tähän reilun vuoden ikäinen Maija-tyttö asettaa nykyään omat haasteensa. Kirkon penkissä heidät kuitenkin aina tapaa.

– Kyllä me joskus kirkkokahveja-kin hoidettiin, mutta nyt ei enää. Viimeisen vuoden aikana ei ole ehtinyt tehdä paljon mitään ylimääräistä. Elämä on aikalailla pelkistynyt ja kotiäitinä on hommaa ihan tässäkin, Anna kertoo.

Kirkon ovet ja penkit ovat tulleet molemmille tutuksi jo lapsena. Sekä Anna että Antti tutustuivat oman seurakuntansa jumalanpalveluselämään perheensä mukana, Anna Toholammilla ja Antti Raahessa.

– Muistan menneeni ala-asteikäisenä joskus ihan yksinkin jumalanpalvelukseen, Anna kertoo. Sinne oli hyvä mennä.

Jumalanpalveluksen muotouduttua osaksi elämänrytmiä, oli molempien luontevaa hakeutua myös muuhun seurakunnan elämään. Anna osallistui seurakunnan kerhoihin, ja rippikoulun jälkeen heistä tuli aktiivisia seurakuntanuoria. Leirihommat ja isosen tehtävät ehtivät tulla molemmille tahoillaan tutuiksi.

– Koko ajan ajattelin, että jumalanpalvelus on se juttu, Antti toteaa nuoruuden hengellisestä elämästään.

YHTEISÖÄ ETSIMÄSSÄ

Teologian opinnot kuljettivat Antin Helsinkiin ja uusien kirkkojen oville. Pääkaupungissa kalliolaisen kappelin ovista tuli kuljettua vuosien ajan. Siellä oli helppo olla monien opiskelijatuttujen kanssa.

– Kuitenkin huomasin, etten tuntenut sitten ketään muita. Kukaan ei kysynyt, tietänyt tai tuntenut. Kaipasin

enemmän todellista yhteisöä.

Opiskelukaverinsa Esko Murron kanssa Antti päätti lähteä ihan toisinaan tutustumaan silloiseen Markus-yhteisöön. Sielläkin monet opiskelijatoiminnasta tutut kasvot ottivat heidät vastaan. Myös tuttu opiskelijapastori oli kirkkovieraiden joukossa. Samalla alkoi löytyä yhteys muuhun seurakuntaan.

– Yhteisöllisyys on jännä juttu. Pitkään voi tuntua siltä, ettei täällä kehenkään tutustu eikä ihmisiä sitten missään muuallakaan näe. Kuitenkin pitkässä jatkumossa huomaa, että ihmisistä tulee tuttuja. Sitä kuljetaan ikäänkuin yhdessä. Se on tosi hieno juttu.

Valmistumisen jälkeisessä työhaussa Antille oli keskeisenä tekijänä seurakuntayhteyden löytyminen uudelta paikkakunnalta. Ouluun oltiin juuri perustamassa Timoteus-yhteisöä, ja samassa kaupungissa välkkyi vapaana työpaikka tutuksi tullessa opiskelijatyössä. Tuon leipätyön ohella Antille oli luontevaa etsiä omaa paikkaansa seurakunnan elämässä.

– Olen ollut paljon avustamassa jumalanpalveluksissa, lukemassa tekstejä ja auttamassa ehtoollisen jaossa. Jonkin verran saarnannut ja pitänyt sanajumalanpalveluksia.

Antti on myös saanut nauttia leipätyön niveltyemisestä oman seurakunnan elämään. Monet opiskelijat ovat vuosien varrella löytäneet tiensä messuun ja seurakunnan vastuutehtäviin. Mutta on virta käynyt toisinkin päin.

– Eräs seurakunnassa pitkään ollut nuori on nyt vanhempana opiskelijan alettua tullut mukaan opiskelijatoimintaan ja ihan hallitukseenkin. Se on ollut hienoa nähdä.

OPPIMASSA JA KASVAMASSA

Sittemmin Anna ja Antti ovat opetelleet käymään kirkon ovista yhdesä. Annalle Luther-säätiön nimellä kulkeneet messut ovat tulleet tutuiksi opiskeluaikoina Oulussa ja Kokkolassa.

Yhteinen matka käynnistyi opiskelijoiden itsenäisyyspäivän juhlassa Oulussa, jossa ensimmäisen kerran tavattiin.

– Seurustelun myötä oli luontevaa tulla yhdessä tänne messuun.

Timoteus-yhteisö on ehtinyt muuttua Timoteuksen luterilaiseksi seurakunnaksi, ja Leinokset ovat ehtineet myöskin perustaa perheen.

– Juhannuksena tulee kaksi vuotta täyteen.

Samalla monet ihmiset ovat tulleet seurakunnassa entistä tutummaksi. Elämää on ehditty jakaa monella tavoin. Yhteinen seurakuntaelämä on ollut vakaa pohja monissa läheisemmissä kohtaamisissa, kun elämän muutokset ovat avanneet myös muita yhteisiä keskustelunaiheita. Samalla Leinokset ovat saaneet huomata, että Oulun kaltaisessa kaupungissa ihmisten liikkuvuus on todella suurta. Paljon ihmisiä tulee ja myös menee opintoihin tai töihin liittyvien asioiden myötä. Oulussa seurakunta kasvattaa ja lahjoittaa seurakuntalaisia koko Pohjois-Suomelle.

– Tietenkin sitä toivoo, että jos joku menee sellaiselle paikkakunnalle, jossa ei ole Lähetyshiippakunnan seurakuntaa, niin voisi jäädä sellainen ajatus, että sinne joskus voisi sellainen syntyä. Tai sitten jos muuttaa paikkaan, jossa jo seurakunta on, niin voisi olla siellä mukana ja käyttää omia lahjojaan.

Sellaiseen osaan myös tämä perhe on kutsuttu.

KUTSUTTUNA LAPIN PORTEILLE

Antti on opiskelijatyön ohella pitkään miettinyt mahdollisuutta astua pastorin virkaan. Oman seurakunnan Janne-pastorin kautta hän on viestittänyt olevansa käytettävissä jos jonnekin tarvetta tulee. Tänä keväänä tuo hiljainen halu kohtasi ääneen lausutun tahdon Rovaniemeltä ja Sodankylästä, kun Stefanoksen ja Elian seurakunnat kutsuivat Antin pastorikseen.

– Oli siitä joskus yhteisöpäivässä

puhuttu, mutta lähinnä se jäi silloin heiton tasolle.

Tilanne oli nyt perheen kannalta mitä osuin. Tulevaisuutta oli yhdessä kyselty toisen lapsen lähestyvän syntymän ja sen aiheuttaman asunnonvaihto-tarpeen tullessa lähemmäksi.

– Joka tapauksessa olisi pitänyt muuttaa johonkin. Ja oltiin mietitty, että onkohan se paikka Oulussa.

Perhe on ehtinyt käydä vain piipahdamassa tulevilla asuin- ja työseuduilla. Vaikka luonto pohjoisessa onkin lähempänä, molemmat myöntävät edessä olevan myös vähän hirvittävän. Pohjoinen Suomi on kummallekin vielä vierasta seutua.

– Ollaan totuttu pohjalaiseen tasaiseen maisemaan: peltoihin ja mereen. Hieman kyllä tuntuu, että siellä vaaran juurella on sitten vähän kuin kuopan pohjalla. Jos löytyisi joku paikka, mistä näkee vähän ympärilleenkin, Antti tuumii.

Leinosilla on edessä myös monet muuttamisen vaikeudet. Ennen elokuussa alkavaa työtä perheeseen syntyy toinen tytär, Oulun asunto pitäisi saada myytyä ja uusi kotikin olisi löydettävä. Kasvavan perheen kanssa kauemmaksi sukulaisista joutuminen myös arveluttaa.

– Mutta tästä Antin työstä ei ole kyllä mitään huonoa sanottavaa. Se on tosi hieno juttu.

Tutustuessa on myös selvinnyt, että seurakunnissa on mukavia ja vakaan luterilaisen tuntuisia ihmisiä. Seurakunnat ovat olleet olemassa jo jonkin aikaa, eikä työtä tarvitse alkaa tyhjästä. Jotain tästä kertoi perheen saama toivotus.

– Hienolta tuntui, kun siellä toivotettiin tervetulleeksi seurakuntaperheeseen.

Antti odottaa innolla työhön käymistä. Opettamista ja jumalanpalvelusten toimittamista on luvassa.

– Rovaniemellä kyseltiin myös mahdollisuutta lapsityön kehittämiseen. Pitää katsoa, mitkä tarpeet mihinkin työmuotoon ovat. Muka-va on päästä tutustumaan ihmisiin vielä enemmän ja päästä kuulemaan toiveita.

Aiemmassa opiskelijatyössä Antti kokee päässeensä miettimään pastorin työssä keskeisiä asioita. Johtaminen, vastuunkanto ja sen tukeminen, yhteisöllisyyden rakentaminen ja oman työtavan etsiminen ovat pyörineet paljon Antin mielessä. Hän kokee tärkeintä olevan, että aina löydetään uudelleen yhteinen perustehtävä. Mikäs sitten on seurakunnan perustehtävä?

– Se on seurakunta itsessään. Seurakunta rakentuu itse armonvälineistä ja niiden yhteydessä. Sitä kautta sitten kasvaa yhteys toinen toisiinsa ja halu elää kristittyinä tämän maailman teh-

tävissä. Armonvälineistä kasvaa myös ulospäin suuntautuva lähetystyö. Luterilaisen seurakunnan tehtävä on elää itse seurakuntana.

PELASTUS VALMIINA

Tulevaisuudesta Leinosilla ei ole muodostunut kovin selkeää kuvaa. Ei myöskään siitä, miten perheenisän pastorin rooli muuttaa elämää. Annaa hieman kauhistuttavat tulevat kirkossa istumiset ilman Antin apua lastenhoidossa.

– Se mietityttää, kuinka tarkasti papin perhettä tarkastellaan ja kuinka epätäydelliseksi meidät joutuu huomaamaan.

Leinoset kuitenkin pyrkivät olemaan ottamatta mitään ulkoista roolia.

– Ei voi kuin olla oma itsensä heikkona ja epäonnistuvanakin. Ei sitä muuten jaksaa. Kai se tärkein esimerkki on elää armahdettuna syntisenä.

Tällaista mallia Leinoset haluavat rakentaa myös työlleen. Toiveena on, että he löytäisivät tulevaisuudessa jumalanpalveluksen turvalliset ja levolliset puitteet hengelliselle elämälle ja myöhempien vuosien kyselyille.

– Luterilaisuus on kristillisyyden muoto, jossa saadaan levollisesti olla ja levätä. Pelastus on jo lahjaksi annettu ja joka sunnuntai se annetaan seurakunnalle messussa, Leinoset iloitsevat.

"Yhdessä enkelten ja kaikkien pyhien kanssa" -sarjassa käsitellään luterilaisen messun liturgiaa kohta kohdalta

LÄHTEKÄÄ RAUHASSA JA PALVELKAA HERRAA ILOITEN

≡ EERO PIHLAVA

Messu päättyy lähettämiseen ja sen jälkeiseen virteeseen, jonka aiheita ovat usein kiitos ja jumalanpalveluksesta arkeen siirtyminen. Liturgin lähettämissanat sisältävä toivotuksen "Lähtekää rauhassa". Näin pastori toivottaa armovälineiden kautta saadun rauhan jatkumista arjen keskellä. Messun sanaosiossa joulurauhan evankeliumi saarnataan ihmisille. Ehtoollisella golgatan ristin veri vuortaa syntejään itkevien ansioksi. "Rauha teille," sanoo Herra. Niin Jumalanpalveluksessa kuin arjessa Herran evankeliumin antamaa rauhaa seuraa seurakunnan ilo ja kiitos rukouillen ja työtä tehden. Siksi seurakuntaa kehoitetaan messun päätteksi, "palvelkaa Herra iloiten".

MAASSA RAUHA IHMISTEN KESKEN, JOITA KOHTAAN HÄNELLÄ ON HYVÄ TAHTO!

Messun sanaosio tuo seurakunnalle joulun rauhan joka sunnuntai. Jumalan sana tulee seurakunnalle lihaksi Raamatun lukemisen ja saarnan kautta (Joh. 1:14). Sanaosiossa seurakunnan pasturin tehtävänä on saarnata evankeliumia kansan omalla kielellä. Näin sana tulee lihaksi kuulijoille, jotka elävät jouluevankeliumin paimenten tavoin kuoleman ja varjon maassa. Luterilaisessa kirkossa on myös korostuneesti pidetty esillä Jumalan sanan saarnan puhtautta. Se on erityisen tärkeää sillä seurakunnan rauha perustuu yksin Jumalan pojan lihaksi tulemiseen. Sanan selitysten ja saarnojen tulee olla

Jumalan pojan opin ja uskon mukaisia. Ihmisen lihan sanoja maailma on täynnä, mutta lihaksi tulleen Jumalan ääntä kuulemme vain kirkossa armovälineiden kautta.

"Rauhan minä jätän teille, minun rauhani, sen minä annan teille," sanoo Herra. Jeesus on lihaksi tullut Sanan tähti, joka johdattaa seurakunnan taivaan kirkkauteen, rauhaan ja autuuteen. Seurakunnan arjen elämässä tämä näkyy kahdella tavalla. Ensiksi seurakunta hiljentyä, rauhoittuu ja sulkee suunsa. Toiseksi, Rauhanruhtinaan puhe avaa korvat ja valtaa niin ajatukset, sanat kuin työt. Meidän tulee vähetä ja Herran kasvaa. Tähän rauhaan liturgi viittaa toivottaessaan rauhaa messun lopuksi.

"RAUHA TEILLE!"

Opetuslapset ovat Johanneksen mukaan ylösnousemusaamuna lukittujen ovien takana. Ylösnoussut Jeesus saapuu oven läpi toivottaen heille rauhaa paljastaen samalla haavansa. Synti on sovitettu. "Rauha teille," sanoo Herra. Opetuslapsilla, niillä pelkureilla, paenneilla, Herransa kieltäjillä on rauha Jeesuksen ristinuhrin ja ylösnousemuksen kautta. Sanaosion joulurauhan lisäksi seurakunta saa messussa myös pääsiäisen rauhan ehtoollisiosiossa.

Ennen ehtoollisen nauttimista pastori toivottaa seurakunnalle "Herran rauha olkoon teidän kanssanne." Toivotuksen aikana ehtoollisen toimittaja pitää usein ehtoollisvälineitä, Herran ruumista ja verta seurakuntaan päin ojennettuna. Olemme pää-

siäisen sanoman äärellä. Ristin uhri, Herran lävistetty ruumis ja siitä vuotava uhriveri ojennetaan meille lohdutukseksi. Ylistyksenä ja kunnioituksena tästä seurakunta laulaa "Jumalan karitsa, joka pois ottaa maailman synnin." Seurakunnalla on vain yksi syntiuhri, sentähden ei kenenkään tarvitse enää sovittoa uhrikuolemalla syntejään. Nyt Jumalan kansalla on ylösnousseen Herran rauha, ja sen pastori toivoo messun lopuksi vallitsevan myös arjen askareidemme keskellä.

LÄHTEKÄÄ RAUHASSA JA PALVELKAA HERRAA ILOITEN.

Jumalanpalveluksen päätteeksi Herra siunaa meidät aivan kuten hän siunasi opetuslapsensa ennen taivaaseen astumistaan. "Ja tapahtui että hän siunatessaan heitä erkani heistä, ja hänet otettiin ylös taivaaseen." (Luuk. 24:51) Seurakunnan jumalanpalveluksessa Herra siunaa seurakuntaa ikuisen elämän lahjoilla. Hän siunaa seurakuntaa joulun ja pääsiäisen rauhalla armovälineiden kautta. Lähetyshiippakunnan seurakunnat saavat opetuslasten tavoin lähteä ylösnousemusaamusta, sunnuntaista alkavaan viikkoon iloiten ja ylistäen. Synti on sovitettu! Kuoleman sijaan saamme elää kiitosuhrina Jumalalle arjen kutsumuksissamme. "Ja he kumarsivat häntä ja palasivat Jerusalemiin suuresti iloiten." (Luuk. 24:52)

Kts. Timo Laato, Vanhan käsi-kirjan mukainen jumalanpalvelus <http://www.rukoilevaisuus.com/vkjp.php>

MIKSI LIITTYISIN LÄHETYSHIIPPAKUNNAN SEURAKUNNAN JÄSENEKSI?

✍ MIIKA NIEMINEN

Seurakunnissamme on ihmisiä, jotka käyvät uskollisesti messussa, mutta eivät ole seurakuntien jäseniä. Kysymys jäsenyydestä polttee jollakin tavalla sormia. Tässä kirjoituksessa haastetaan sinua, joka pohdit liittymistä. Miksi liittyisit luterilaisen jumalanpalvelusseurakunnan jäseneksi, ja mitä se merkitsee? Mihin se velvoittaa?

Uudessa testamentissa lähdetään siitä, että kristitty kuuluu seurakunnan yhteyteen. Luukas kuvaa evankeliumin menestystä arkisesti: ”Seurakunnat vahvistuivat uskossa ja saivat päivä päivältä *yhä enemmän jäseniä*.” (Ap.t. 16:5) Kristityksi ei kastettu yksinäisyyteen, vaan Kristuksen seurakuntaruumiin jäsenyyteen (1. Kor. 12:12–14).

Seuraavassa neljä näköalaa, miksi kuulua jumalanpalvelusseurakuntaan, ja mitä kuuluminen merkitsee.

KRISTITYN IDENTITEETTI

Pietarin episodi hiilivalkealla paljastaa, miten uskovan identiteetti, tunnustus ja seurakuntaan kuuluminen ovat yhtä kokonaisuutta. Pietarilta ei kysytty, tunnustatko Jeesusta, vaan todettiin, *mihin* joukkoon hän kuuluu (Luuk. 22:55–60).

Sekavan aikamme keskellä jumalanpalvelusseurakuntaan liittyminen on kristityn identiteetin selvittämistä. Se on keskustelua itsensä ja ympäröivän yhteiskunnan kanssa. Se on konkreettinen tunnustus: tähän joukkoon haluan kuulua, ja sen kanssa haluan tunnustaa Kristuksen nimeä maailman hiilivalkeilla.

SEURAKUNNASSA LÄSNÄOLEVA KRISTUS

Matteuksen evankeliumissa Jeesus antaa erityisen lupauksen läsnäolostaan seurakunnassa (Matt. 18:20). Kun

tutkimme tätä läsnäoloa tarkemmin Uudesta testamentista, huomaamme että armonvälineillä on siinä erityinen merkitys.

Kasteeseen, evankeliumin saarnaan, synninpäästöön ja Herran ehtoolliseen liittyy kuhunkin erityinen lupaus Jeesuksen pelastavasta läsnäolosta seurakunnassa. Niiden välityksellä Pyhä Henki ojentaa Kristuksen – ja hänessä olevan syntien anteeksiantamuksen – kaikille janoaville.

Seurakuntaan liittyminen merkitseekin sen tunnustamista, ettei uskomme ole ”omavaraista”, vaan Pyhän Hengen armonvälineillä lahjoittamaa uskoa.

PAIMEN JA LAUMA

Jeesus kuvasi seurakuntaansa Hyvän Paimenen ja lampaiden yhteytenä. Hän on paimen, me olemme lampaat. Ja luonteenomaista hänelle ja hänen laumalleen on se, että ”hän tuntee oman sa, ja hänen omansa tuntevat hänet” (Joh. 10:14).

Ennen taivaaseen astumistaan Jeesus asetti kaitsijan viran. Sen välityksellä Ylipaimenen ja hänen laumansa suhde konkretisoituu seurakunnassa kaikkina aikoina. Pastori on kutsuttu ruokkimaan ja kaitsemaan Kristuksen laumaa (Joh. 21:15–17, 1. Piet. 5:2–4).

Liittymällä jumalanpalvelusseurakuntaan, annat sen paimenelle Kristuksen asettaman kaitsentamahdaatin suhteessa itseesi. Samalla ilmaiset odottavasi, että sinulla on paimen, joka tuntee sinut ja on valmis kantamaan huolta hengellisestä hyvinvoinnistasi.

ELÄVÄ RUUMIIN JÄSEN

Korinttolaiskirjeessä seurakuntaa kuvataan myös Kristuksen ruumiiksi, jossa jokaisella siihen liitettyllä jäsenellä on oma tehtävänsä (1. Kor. 12). Liittymällä seurakunnan jäseneksi ilmaiset halusi sitoutua siihen, et vain vieraana, joka käy saamassa hengellistä hyvää, vaan jäsenenä, joka haluaa jakaa elämänsä muiden Kristuksen ruumiin jäsenten kanssa. Olipa kyse elämäsi hyvyyksistä, lahjoistasi, iloista tai murheista, haluat jakaa ne seurakuntasi kanssa. Haluat olla osallinen siitä yhteydestä, jota eletään ”apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa” (Ap.t. 2:42) – eikä vain sunnuntaisin, vaan myös arkisin, kokonaisen elämän verran.

LUTERILAINEN KIRKKO KENGURUIDEN MAASSA

PAULI HUHTINEN

Elettiin vuotta 1984. Oli Australian talvi. Etelä-Australiassa se tarkoittaa viileää suomalais-
ta kesää. Olimme ensimmäistä kertaa astumassa Pyhän Paavalin luterilaiseen kirkkoon Adelaiden Glenelgissä. Ovella kohtasimme kaksi ystävällistä vanhimmiston edustajaa. He kysyivät mistä olemme ja aiommeko osallistua ehtoolliselle. Selvitimme tulomme kankealla englannillamme parhaamme mukaan. Kirkko oli tupaten täynnä. Messun kulku tapahtui hyvässä järjestyksessä. Aika liuta lapsia siirtyi pyhäkouluun saarnan ajaksi. Australian murteella julistettu saarna oli haastava ymmärtämisen kannalta. Sen sijaan Herran pöytä tuntui tutulta ja yhdistävältä. Ystävällinen pastori Lionel Otto johdatteli meidät kirkkokahville jonka yhteydessä hän esitteli meidät kirkkokansalle. Kosketus oli saatu. Seurakunnasta huokui kodin lämpö.

AUSTRALIAN LUTERILAINEN KIRKKO

Mikä tämä kirkko on? Saksalaisen emigrantit LCA perustivat vuonna 1838 Australian luterilaisen kirkon (Lutheran Church of Australia). He tunsivat tulleen vainotuksi omassa maassaan valtion pakottaessa luterilaiset protestanttiseen kirkkounioniin. Pastori Augusta Kavelinin johdolla saapui ensimmäinen ryhmä saksalaisia Barossa Valley'in. Mukana oli runsaasti viininviljelijöitä. Niinpä tuo alue tunnetaan nykyisin laajalle levinneestä viinintuotannosta. Toinen muuttoaalto saapui pastori Gotthard Fritzschen johdolla muutama vuosi myöhemmin. Myöhemmin kirkkoon on liittynyt muita luterilaisia amerikkalaisperäisiä luterilaisia ryhmittymiä. Kirkko on ulottanut toimintansa myös Uuteen-Seelantiin, missä se esiintyy oman nimen alla (LCNZ).

Etelä-Australiasta muodostui luterilaisen kirkon vahva alue. Adelaidessa sijaitsee kirkon johtokeskus, seminaari ja opettajainvalmistuslaitos. Kirkolla on myös oma kustantamo, Open

Book. Saksalaisuus on siirtynyt historiaan. Se näkyy nykyään vain nimissä sillä saksan kieli on miltei kadonnut. Kirkon jatkuvuutta vahvistaa Luterilainen koulujärjestelmä, joka on myös yhteiskunnan tasolla tunnettu. Brisbanessa sijaitseva luterilainen opinahjo St Peters Lutheran College on maan parhaita kouluja. Tänä päivänä Australiassa ja Uudessa-Seelannissa noin 250 000 kansalaista ilmoittaa olevansa kirkkotaustaltaan luterilaisia. LCA:ssa on yli 70 000 jäsentä.

TUNNUSTUKSELLINEN LÄHETYSKIRKKO

LCA:n opetus tunnetaan perinteisesti vahvasta sitoutumisesta luterilaiseen tunnustukseen. Tunnetuin kirkon opettaja on Suomessakin hyvin tiedetty Herman Sasse. Toki kirkko ei ole välttynyt liberaaleilta virtauksilta. Virkakysymystä on pompoteltu vuodesta toiseen. Kirkon sisällä on energinen ryhmä, joka ajaa pappisviran erottamista sen apostolisesta säätämystä. Torjuvia päätöksiä on tehty, mutta osa haluaa kirkon tekevän sen ”oikean päätöksen”. Kirkko on tällä kohtaa jakautunut.

LCA on myös lähetyskirkko. Se tekee lähetystyötä tai toimii yhteistyössä kahdeksan eri kirkkokunnan kanssa, joista Papua-Uusi-Guinea on vanhin. Työskentelimme itse lähes kuusi vuotta Papua-Uudella-Guinealla LCA:n miehistössä. Nykyään työ tällä kentällä on aika tavalla taantunut. Eräänä syynä näkisin siellä vallitsevan yhteiskunnallisen epäjärjestyksen. Toisaalta on todettava, että luterilainen kirkko on maassa kasvanut ja itsenäistynyt.

PALUU TÖIHIN AUSTRALIAAN 2000-LUVULLA

Kahden vuosikymmenen tauon jälkeen vuonna minulla oli tilaisuus jälleen palvella vuosien ajanjakso LCA:n miehistössä. Hienoista muutosta oli havaittavissa. Tunnustuksellinen korostus ei ehkä enää ollut niin näyttävästi esillä ja luterilaisten määrä Uuden Etelä-Walesin osavaltiossa oli pudonnut. Kuitenkin kirkko elää edelleen vahvasti Sydneynkin alueella.

Lisätietoa Lutheran Church of Canada
<http://www.lca.org.au>.

AITO: REPALEINEN JA RISA

RIKKINÄISYYS JA LÄÄKE EHEÄSSÄ KOKONAISUUDESSA

≡ HARRI HUOVINEN

Aito on Jenni Leinon, Markus Niemisen ja Tomas Garaisin triokokoonpano, joka tulkitsee omia gospelkappaleitaan akustisten soitinten säestyksellä. Nyt on saatavilla yhtyeen toinen pitkäsoittoalbumi Repaleinen ja risa, joka julkaistiin kuluvan vuoden huhtikuussa. Uusi äänite jatkaa vuonna 2008 ilmestyneeltä Maa ja taivas-levyltä tuttua musiikkilista linjaa, joskin viimeistellymmällä otteella.

SANOMA LANGENNEIDEN LUNASTAJASTA

Levyn kappaleet ovat pääosin Leinon ja Niemisen käsialaa. Lyriikat kuvaavat koskettavalla tavalla ihmisen elämää syntiinlangenneessa maailmassa, sen kipuja ja murheita. Heikkous ja repaleisuus koskettavat kaikkia ihmisiä.

Elämän rikkinäisyyden keskellä lauluissa on kuitenkin koko ajan läsnä myös toinen sanoma: kipuun ja sairauteen on lääke, Kristus. Hän on tullut ihmiseksi. Siksi hän tuntee, mitä ihmisen elämä on. Jeesus Kristus on suostunut itse rikki raastettavaksi ja ristiinnaulittavaksi kärsivän ihmisen puolesta ja hänen syntiensä vuoksi. Jeesus on Hyvä Paimen, joka pitää väsyneistä lampaistaan huolta omassa seurakunnassaan. Tästä evankeliumista nousee myös ylistys, joka trion kappaleissa pulppuaa arkisten ja synkienkin maisemien keskeltä. Levyn sanoma on kohti käyvä ja enemmänkin. Se tulee sisään ja hoitaa.

EHEÄ MUSIIKILLINEN KOKONAISUUS

Repaleista ja risaa elämänvaellusta kuvatessaankin Aiton uusi äänite on taiteellisessa mielessä eheä kokonaisuus. Levyn äänimaisema on orgaanisen maanläheinen, mutta samalla nykyaikainen. Musiikillisessa pääosassa ovat Leinon ja Niemisen laulut sekä trion akustiset soittimet.

Jenni Leinolla on herkkä ja kui-

tenkin intensiivinen lauluääni, joka värittää lyriikoiden eri näkökulmia monipuolisella tavalla. Muutamassa tarkkaan valitussa kohdassa hänen äänivarannostaan löytyy upea lisävaihe, joka nostaa tulkinnan yhä korkeammalle lentoon. Markus Niemisen laulu on ajanmukaista ja pop-tyylistä, ja samalla hänen äänessään on jotakin hyvin aitoa ja luonnollista. Hänen kaunis, ajoittain jopa hauras tulkintansa lieenee levyn koskettavinta antia.

Perusteellisesti laaditut sovitukset saavat Leinon pianon ja kosketinsoittimet, Niemisen akustiset kitarat ja Tomas Garaisin lyömäsoittimet nivoutumaan tyylikkääseen kokonaisuuteen. Trio keskittyy soitossaan palvelemaan kappaleiden tarinallista kerrontaa. Instrumenttitekniset taidonnäytteet eivät kuulu yhtyeen kutsumukseen, eikä kuulija jää sellaisia kaipaamaan. Vieraillevien muusikoiden kontribuutioista erityismaininnan ansaitsevat Ville Salmisen luomat elokuvamaiset äänimaisemat, jotka puhuttelevat viimeaikaisen englantilaisen sähkökitara-artismin ystävää. Lisäksi trion työskentelyä on paikoin ryödytetty tyyli- ja laajuisesti kontrabassolla ja alttoviululla. Kaikista näistä aineksista levyn tuottaja Henrik Sirelä on onnistunut luomaan hallitusti kimmeltävän musii-killisen kudoksen, joka tarjoaa vahvan pohjan laulujen sanomalle.

SUOSITTELEMME!

Aito-trion uuden pitkäsoittolevyn suosittelemiselle on monta perustetta. Ensimmäinen näistä on koko äänitteen läpäisevä kirkas kristillinen sanoma ihmisen synnistä ja rikkinäisyydestä mutta ennen

kaikkea syntien sovittajasta Jeesuksesta Kristuksesta. Syvällisen julistuksensa ja sielunhoidollisen otteensa lisäksi levyn laulut tuovat suomalaisen kristillisen musiikin kentälle sitä terveellistä seurakunnallista näkökulmaa, jolle suurilla gospel-estradeilla ei aina ole ollut tilaa. Musiikillinen toteutus palvelee tätä evankelistaa sanomaa tavalla, jonka kauneus miellyttää monenlaisten musiikkityylien ystäviä. Eheää kuulokuvaa täydentää vielä levykansien taidokas visuaalinen ilme, jonka pääosassa ovat Tomas Garaisin erinomaiset valokuvat. Siksi ei ole vaikea kehottaa: Hanki Aito-trion uusi levy! Sitä voi tilata suoraan yhtyeeltä, osoitteesta aito.trio@gmail.com. Levy tulee jatkossa saataville myös Lähetysliiton seurakunnissa.

ANDEN FÖDER KYRKAN

≡ JAKOB APPELL,

KOMMINISTER I KVILLEBÄCKENS FÖRSAMLING I GÖTEBORG, MISSIONSPROVINSEN I SVERIGE

Vi tror på *en helig allmänlig kyrka* därför att den helige Ande finns och har utgjutits. Han är Livgivaren. Det finns inte en kristen som inte fötts av vatten och Ande (Joh 3:5) och det finns inte en kristen som bekänner att "Jesus är Herren" annat än i kraft av den helige Ande (1 Kor 12:3). Vi ser aldrig Anden, men vi kan lägga märke till verkningsarna, ungefär som vågarna efter den osynliga vinden. Kristna kan trots det peka på *konkreta redskap* i vägen till tro: dopet, Guds ord hördes eller lästes, syndernas förlåtelse tillsades, nattvarden mottogs. Ingen särskild upplevelse, "andedop" eller "andeuppfyllelse", men Anden var där och kallade, upplyste, helgade och behöll i tron. Han är *Hjälparen, Tröstaren*. Den osynli-

ge Anden har sina *synliga redskap*.

ANDEN I KYRKAN

Från Bibeln hämtas viktiga kännetecken på Andens redskap. På Pingstdagen kom Anden över de 12 apostolarna på ett *extraordinärt* sätt, men Petrus förklarade för det undrande folket hur de skulle få den utlovade Anden: *Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva.* (Apg 2:38) Senare berättas om hedningar som lyssnade på en enkel predikan av Petrus: *Om [Jesus] vittnar alla profeter, att var och en som tror på honom får syndernas förlåtelse genom hans namn.* (Apg 10:43) Medan Petrus ännu talade föll den helige Ande över

alla som hörde ordet. Paulus ställde en rannsakande fråga till de kristna i Galatien. Hur tog de egentligen emot Anden? "Genom att hålla lagen eller genom att lyssna i tro?" (Gal 3:1-2) Av sammanhanget förstår vi att Paulus kritik är extra allvarlig eftersom galaterna fått Jesus Kristus målad för sina ögon som korsfäst. När Jesus själv upplevde hur människor tog anstöt av hans förkunnelse måste han konstatera att köttet, det "förnuftiga" köttet som tar anstöt av ordet, är till ingen nytta. Det är Anden som ger liv. Och det Jesus talar är Ande och liv (6:61-63).

Där det finns trons människor ("vågor"), där är Anden ("vind"). Och där Ordet och sakramenten är, *med Jesus Kristus för oss*, där är Andens redskap. Precis så talar vår bekännelse om kyrkan: "Kyrkan är de heligas samfund, i vilket evangelium rent förkunnas och sakramenten rätt förvaltas" (CA VII). Anden föder kyrkan (*de heligas samfund*), och för att föda kyrkan använder Anden kyrkan (*nådemedlen*).

ANDEN I KYRKANS FRUKT OCH GEMENSKAP

"Vandra i Anden" säger Paulus (Gal 5:16). Då växer Andens frukt fram. Eftersom Anden leder till Kristus, så kan vandringen i Anden inte vara något annat än det Jesus säger: "Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra" (Joh 15:5). I samma

predikan förtydligar Jesus att lärjungarna behöver förbli i hans *ord* och i hans *kärlek*. Vandringen i Anden och förblivandet i Kristus är två sidor av samma mynt. Rent konkret innebär detta att kontinuerligt leva av nådens medel. Där finns också näringen till den frukt som Anden föder och som förhårlig Gud i världen.

Andens gåvor är den stridande kyrkans arsenal. Kyrkan är Kristi kropp, där varje lem får Andens gåva. "Hos var och en uppenbarar sig Anden" skriver Paulus, och tillägger "så att det blir till nytta" (1 Kor 12:7) – för andra, för kroppen. Kristi kropp behöver sina lemmar och sina nådegåvor. Men verkligheten är ofta annorlunda. När lemmar föraktar eller undviker Andens gåvor tar hela kroppen skada. När lemmar blåser upp sig själva med sina nådegåvor blir andra lemmar avundsjuka. Kroppen insjuknar. Somliga tänker att sann andlighet sitter i vissa gåvor, vilket gör att gåvorna söks istället för Anden. Nådegåvorna blir huvudsaken istället för Kristus och Kristi kropp. Det bedrövar den Ande som förhårlig Kristus (Joh 16:14). Livet i kyrkan är ett liv i omvändelse. Den Ande som överbevisar om synd (16:8) förhårlig också Kristus så att syndernas förlåtelse söks hos honom och förvissar om Guds välbehag. Vi tror dock på *den helige Ande*, en helig allmänlig kyrka, de heligas samfund, *syndernas förlåtelse*, kroppens uppståndelse och ett evigt liv.

AVLÖNAT PRÄSTUPPDRAG I JAKOBSTAD OCH VASA

≡ TOMAS APPELQVIST

Ar 2011 fick Lutherstiftelsen sina två första svenskspråkiga församlingar (i Åbo och Jakobstad). Redan från början fanns Patrik Saviaro med som en pastoral och teologisk resurs. Patrik utbildade sig först till ingenjör och har därefter gått det treåriga pastoralteologiska programmet vid Församlingsfakulteten i Göteborg (FFG). Han kom till Göteborg våren 2007 och efter studierna vid FFG gick han även en pastoralteologisk kurs på sexton veckor som ordnades av den svenska Lutherstiftelsen.

I maj 2012 prästvigdes Patrik för att kunna avlasta Jani-Matti Ylilehto, som huvudsakligen är stationerad i Karleby och skötte församlingen i Jakobstad som sidouppgift. Inledningsvis ledde Patrik endast högmässor några gånger per termin, förrätade dop och ledde viss undervisning i församlingen. Sedan 1 januari i år har han däremot en anställning på 60 procent som gör det möjligt att dels ta huvudansvaret för församlingen i Jakobstad, dels leda arbetet med att etablera en ny församling i Vasa. Hösten 2013 hölls en föredragsserie i Vasa om kyrkans sju kännetecken och därefter ville en grupp på platsen fortsätta arbetet med att bygga upp en gudstjänstgemenskap, som på sikt kan komma att bli en självständig församling inom Lutherstiftelsen. Vasa bedöms också som en strategiskt viktig plats för Missionsstiftet som helhet.

I Patriks uppgifter ingår att vid sidan av församlingsarbetet vara med och planera hela det svenskspråkiga arbetet i Finland. Dessutom kommer han att verka för ett antal texter som Lutherstiftelsen har gett ut översatta till svenska. Dessa centrala texter

tar på ett både enkelt och djuplodande sätt upp viktiga aspekter av den kristna tron, som alla behöver ständig fördjupning i. Han är övertygad om att texterna kommer att få spridning även bland svenskspråkiga. Patrik är glad över att han sedan en tid tillbaka har en avlönad tjänst, vilket också ger honom möjlighet att medverka i de samtal på Skype som äger rum mellan Missionsstiftets präster nästan varje vecka. På så sätt kommer fler svenskspråkiga perspektiv in i Missionsstiftets arbete, samtidigt som Patrik upplever att han får en mycket god hjälp i det uppdrag han har som präst. Mångfalden i kollegiet gör att erfarenheter kan delas som rör alltifrån praktiska saker i församlingslivet till övergripande analyser kring framtiden i ljuset av hur samhället utvecklas.

Patriks förhoppning är att arbetet med att etablera svenskspråkiga församlingar ska kunna gå in i ett intensivare skede när basen av församlingar och präster breddas alltmer. Församlingen i Jakobstad som han tjänstgör i består huvudsakligen av barnfamiljer och när denna intervju gjordes höll Patrik på att planera ett av de många dopen i Jakobstad, som skulle äga rum den efterföljande helgen. Han gläder sig åt att församlingarna växer, i antal, styrka och storlek. Detta märks ju också på att prästerna kan gå in i avlönade tjänster och därmed få en tydligare koncentration på uppdraget att låta Kyrkan ta synlig gestalt i församlingens gudstjänst och kallelse i vardagen. Med sina erfarenheter från Sverige konstaterar Patrik att arbetet i Finland verkar ha kommit igång i rätt tid och med en tydlig enhet i lära och liv

mellan alla församlingar, även om de yttre förutsättningarna kan se olika ut från plats till plats. Han rekommenderar alla intresserade att knyta kontakter med Sverige och ser tillbaka på sin studietid vid FFG med stor tacksamhet. Själv fick Patrik upp ögonen för FFG tack vare rekommendationer från goda vänner. Han följer fortfarande det som händer i Sverige och hoppas att FFG kommer att fortsätta vara en plats där olika slags blivande kyrkoarbetare från ett flertal länder kan samlas för att lära av varandras olika erfarenheter. Den höga akademiska nivån på kandidatprogrammet där, i kombination med bredden bland studiekamraterna, gör att Patrik redan från börjat sett hur teologisk teori och kristen praktik berikar varandra.

” I Patrik Saviaros uppgifter ingår att vid sidan av församlingsarbetet vara med och planera hela det svenskspråkiga arbetet i Finland. Dessutom kommer han att verka för ett antal texter som Lutherstiftelsen har gett ut översatta till svenska.

SEITSEMÄN SEURAKUNTAA OPETTAI MEITÄ

ERKKI PITKÄRANTA

Lähetysshiippakunnan ensimmäisen ryhmämatka suuntautui läntiseen Turkkiin, paikkoihin, joiden seurakunnille Jeesus Kristus apostoli Johanneksen kautta kirjoitti kirjeet. Matkalla Turkin lähetti Solveig Mikkonen huolehti kaikesta, Juhana Pohjola opetti ja oppaamme Ali Yalcin kertoi ja taustoitti. Seurakunnat muodostavat sopivasti renkaan. Aloitimme Izmiristä eli Smyrnasta ja palasimme sinne. Loppu matkan vietimme Istanbulissa. Matka huipentui Istanbulissa pastori Ville Typön toimittamaan messuun.

Ilmestyskirjassa seurakuntakirjeiden johdannoksi Johannes kirjoittaa Kristuksen käskyn mukaisesti sen, mitä näkee. Kristus kuljeskelee seitsemän enkelin ja seitsemän lampunjalan keskellä eli seitsemän seurakunnan ja niiden paimenten keskellä. Hän siis tuntee läheisesti seurakunnat, joille kirjoittaa.

Efeso oli tuohon aikaan Rooman valtakunnan neljänneksi suurin. Kaupunki oli rikas ja kuuluisa magian harjoittajista. Sinne apostoli Johannes oli tullut Neitsyt Marian kanssa. Apostoli Paavalin kolmivuotinen opetustyö oli kantanut hedelmää, sillä Jeesus kehuu, että seurakunta on paljastanut valeapostolit. Onnistuminen seurakunnan varjelemisessa oli saanut unohtamaan innostuksen ja ensirakkauden. Siitä tuli moitteita.

Smyrnasta on näkyvissä vain vähän, sillä Izmirin miljoonakaupunki levittäytyy tiheänä lahden rannoilla ja vuorten rinteillä. Agoraa kaivetaan esiin. Köyhän ja ahdingossa olevan Smyrnan paimen sai Jeesukselta todistuksen: Olet rikas, valmistaudu vastoinkäymisiin ja vainoihin. Vain muutama vuosikymmen myöhemmin Smyrnan piispa Polykarpus tapettiin marttyyrinä.

Pergamon, kaupunki, jossa vallan keskus rakennettiin korkealle vuorelle. Se oli Rooman vallan aikana varakas virallinen keisarin palvon-

takaupunki. Seurakunnan marttyyri Antipas ei välttänyt keisarin, Saatanan valtaistuimen miekkaa tässä taiteen ja kulttuurin keskuksessa. Jeesus moitii seurakuntaa siitä, että se suvaitsee keskuudessaan siveettömyyttä, jonka Hän uhkaa hävittää suunsa miekalla.

Tyatira (Akhisar) on nyt ja ollut ennen kaupan keskus. Meille näytettiin keskellä kaupunkia olevia tilavan kirkon raunioita. Jeesus kehuu seurakunnan uskoa ja palvelumieltä, mutta vaatii parannusta. Seurakunta suvaitsee keskuudessaan naisprofeettaa, joka johtaa ihmisiä harhaan. Jeesus paljastaa harhan ja kehoittaa hylkäämään Isebelin opit.

Sardes oli aikanaan upporikkaan Kroisoksen ja loisteliaan Artemiin temppelin kaupunki. Maanjäristyksissä tuhoutuneen temppelin vierelle kristityt rakensivat vaatimattoman kirkon tiilistä, yhden vanhimmista säilyneistä. Seurakunta näytti Jeesuksen piispantarkastuksessa touhuisalta ja elävältä, mutta tuomio oli jyrkkä: kuollut. Vain muutamia eläviä jäseniä jäljellä. Jeesuksen parannussaarna otettiin vakavasti, sillä kristikunta lukee yhä Sardeen piispan Melitonin pääsiäissaarna.

Filadelfia (Alasehir) on tunnet-

tu punaiseksi värjätystä silkistä ja nahkasta. Keskellä tiivistä kaupunkia näytetään St. Jean kirkon raunioita, neljää tiilistä muurattua pilaria. Seurakunta saa Jeesukselta tunnustusta, kun se on pitänyt kiinni sanasta ja kestänyt koettelemuksia. Polykarpuksen kanssa marttyyreina tapettiin myös filadelfialaisia.

Laodikea, rauniokaupunki avaralla kukkulalla. Lähituntumassa Hierapolis ja Kolossa. Kaikkissa oli Epafraan perustamat seurakunnat. Kaupungissa suuri Artemiin temppeli, joka toimi myös rikkauksien aarrekammiona. Jeesus antaa ankaran tuomion. Seurakunta on niin rikas, että se ei tarvitse mitään, eikä siis myöskään Kristuksen armoa. Mustan villa kuuluisassa kaupungissa ostaminen oli tuttua. Siksi Jeesus sanoo kolmesti ja tiukasti, että osta mm. sellaista silmävoidetta, jolla näet surkean tilasi. Kristillinen kirkko oli aivan Artemiin temppelin vierellä ja nyt korjattavana. Seurakunta on varoittava esimerkki meille, jotka olemme lähes siinä tilanteessa, että Jeesusta ei kirkossa enää tarvita, ei ainakaan Hänen sanallaan ole arvovaltaa.

Mitä Jeesus Kristus sanoo meidän seurakunnillemme näiden piispantarkastusten kautta?

Näkymä Efeson suurelta amfiteatterilta satamaan johtavalle kadulle, jota pitkin Paavali poistui Efesosta.

Ja he näkivät ikäänkuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat heidän itse kunkin päälle. (Apt. 2:3)

Puolustaja kutsuu työhön!

Jeesuksen omat olivat jännityksellä odottaneet kymmenen päivää. Hieman yli viikko aikaisemmin Mestari oli ylösnoussut heidän nähtensä taivaaseen Isän luokse. Mestari, joka oli tullut heille niin rakkaaksi, ja joka oli kärsivällisesti opettanut ja lohduttanut heitä. Mestari, joka oli kuollut Häneen uskovien puolesta, mutta myös herännyt kuolleista, palannut heidän luokseen.

Noiden päivien aikana Kristukseen uskovat olivat yhdessä ja kertasivat Jeesuksen opetuksia. Mieleen palasivat varmasti Vapahtajan sanat Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän tykönnne; mutta jos minä menen, niin minä hänet teille lähetän. (Joh. 16:7) Hän oli mennyt ja yhdessäolon täytti toiveikas kaipaus. Odotus oli sanan mukaisesti korkealla.

Ja nyt helluntaina Herra lopulta lähetti Puolustajan kaikkien Jeesukseen uskovien ollessa koolla. Hän tuli humauksena taivaasta kuin väkevä tuulispää ja täytti huoneen, jossa he olivat. Laskeutuessaan tulisinä kielinä itse kunkin päälle Hän täytti myös jokaisen uskovian, heidän elämänsä ja olemassaolon tarkoituksensa.

Seurakunnan ja Kristuksen kirkon syntymäpäivänä eri taustoista tulevat saivat yhteisen lahjan. He puhuivat eri kielillä kertoakseen Hänestä, joka oli heidät armahtanut, kutsunut ja antanut heille paikan joukoissaan ja tehtävän – niiden tavoittamiseksi, jotka eivät vielä olleet kuulleet Hänestä.

Tämän Puolustajan kautta Herramme Jeesus Kristus yhä tulee luoksemme. Hän antaa taidon puhua arjen kielellä erilaisten vaikeuksien ja haasteiden keskellä eläville ihmisille, miten Hänen armotyönsä kautta avautuu yhä lepo ja lohtu – pelastus ja autuus. Totinen mutta samalla kärsivällinen Puolustaja kutsuu elämään kristittyinä Herran tahdon mukaista seurakuntaelämää ja palvelemaan omalla paikallaan niin pyhässä kuin arjessakin, sillä yhä eloa on paljon (Luuk. 10:2).

Samalla Puolustaja myös kutsuu iankaikkisuuden aamunkoittoon, josta alkuseurakunta oli jo saanut maistiaisia Mestarin ylösnousemuksessa. Ja tuo aamunkoitto on ihmeellisesti edessä myös Häneen uskovilla, sillä kuten enkelit Hänen taivaaseen noustessaan sanoivat Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän. (Apt. 1:11), niin Hän tulee kerran hakemaan uskoviaan iankaikkiseen lepoon ja autuuteen luoksensa. Silloin emme enää näe kuin kuvastimesta, vaan kasvoista kasvoihin Herramme ja Mestарimme. Silloin saamme voittoseppeleen ja olemme tulleet taivaan kotiin.

Marko Kailasmaa

KOTIA RAKENTAMASSA - PEKKA JA LAURA LUOMA

≡ EERO PIHLAVA

Lohjan kaupunki mainostaa itseään poikkeuksellisen kauniilla luonnon maisemilla. Suotuisa ilmasto ja hedelmällinen maaperä ovat lahjoittaneet maisemat, jota jo edesmennyt Topeliuskin ylisti maamme kauneimmiksi. Pekka ja Laura Luoma alkoivat rakentaa Lohjalle omaa kotiaan vuonna 2003 ostamalla luonnonkauniin tontin Lohjansaaressa. Pääkaupungin vilinä sai jäädä ja tilalle tulivat järvet, pellot ja kesällä vehmas puutarha.

- Maaseudun rauha, kaunis luonto ja kyläyhteisö olivat tärkeitä kriteerejä tontin valinnassa, Pekka sanoo.

Luomakunnan kauneus on ympäröinyt ja sisustanut Luoman perheen kotia maaperän lahjojen ja kovan työn kautta. Etenkin Laura pitää niin kodin sisustamisesta kuin puutarhatöistä paljon. Vuonna 2006 alkaneet talon rakennustyöt odottavat lopputarkastusta toukokuun lopulla. Oman kodin ohella Luoman perheessä on rakennettu myös seurakuntakodin perustuksia. Kuluvan vuoden alusta he ovat olleet mukana perustamassa Lohjan jumalanpalvelusyhteisöä Lähetyshiippakunnan perustehtävään yhtyen ”Jumalanpalvelus elämäksi ja seurakunta kodiksi.”

RUKOUSHUONE KODIKSI

Seurakunnan jumalanpalveluspaikka löytyi Pekan avustuksella Lohjan keskustan läheisyydestä vanhan evankelisen rukoushuoneen tiloista. Petsamonrinteen rukoushuone on viihtyisä tila ja seurakunnan kodiksi se muodostuu jumalanpalveluksen ja ihmiskäntien työn kuttu. Laura kertoo kuinka seurakuntakodin rakentaminen on lähtenyt omasta kalenterista.

-Me olemme tehneet kalenteriin tilan viikonlopuille, jolloin on messu.

Lauran ja Pekan käsien työllä Lohjalla on myös kaunistettu sunnuntaisin alttaria ja katettu kahvipöytää. Hyvin valmisteltu jumalanpalvelus toivot-

Lohjalla toimitetaan messu kuun toinen ja neljäs sunnuntai. Marjo Kailasmaa vihittää seurakunnan pastoriksi helatorstaina 29.5. Hän toimii virassa oman toimensa ohella. Syyskuusta lähtien messuja järjestetään kolme kertaa kuussa, kuukauden 2., 3. ja 4. sunnuntai.

taa vieraat tervetulleeksi aivan kuten kodin juhlat, joiden eteen on nähty vaivaa.

Lähetyshiippakunnan yksinkertainen ja yhteinen työnäky on rohkaissut Pekkaa seurakuntakodin rakentamisessa.

Messun merkitys ja seurakunnan yhteydessä eläminen ovat Lähetyshiippakunnassa korostuneesti esillä. Seurakuntaväki ei tule messuun järjestävän taustajärjestön tähden tai tavan vuoksi vaan itse messu ja seurakuntayhteys ovat ne vaikuttimet miksi tullaan, Pekka sanoo.

Luoman perheestä on ollut mukava myös huomata, että Lohjalla on messuväen joukossa ollut joka kerta uusia ihmisiä. Toivottavasti heidänkin kohdallaan Lähetyshiippakunnan motto toteutuisi.

SEURAKUNTA LAPSILLE KODIKSI

Lohjansaaressa sijaitseva Pekan ja Lauran omakotitalo on kaukana palvelusta, ainakin näin Helsingin arkeen tottuneelle kirjoittajalle. Olemme

landella. Kysyn Luomilta, ovatko he muuttonsa jälkeen kaivanneet takaisin pääkaupunkiseudulle

- Pekan ajatuksissa talo menee myyntiin joka syksy ja joka kevät on venekuume, Laura vastaa saaden aikaan naurunremahduksen.

Palatessamme huumorinkukkasten ääreltä kysymykseen Luomat toteavat, että lasten harrastusten ja liikkumisen tähden kaipuu lähemmäs kaupungin keskustaa palaa ajoittain mieleen. Luoman perheeseen kuuluu kolme lasta Emil, Kasper ja Anna-Stina. Pekka ajaa lähes päivittäin Lohjan ja Helsingin väliä, ja töistä palattua ei aina löydy motivaatiota lähteä kускаamaan lapsia harrastuksiin. Maalaispihalla ja kylässä toki löytyy monenlaista tekemistä lapsille.

Lasten rooli oli keskeisesti esillä myös Lohjan seurakuntakodin seurakunnan toimintaa suunniteltaessa. Luoman ja kolmeen muun suunnitteluryhmään kuuluneen perheen yhteinen huoli lasten kristillisestä kasvatuksesta ja seurakuntayhteyden puutteesta oli tärkeä vaikutin jumalanpalvelustoimintaa aloitettaessa. Nyt seurakunnan arki, sunnuntain jumalanpalvelukset liittyvät niin lasten kuin vanhempien arkeen ainakin kahdesti kuussa.